

SVETA DEŽELA - POTOPIS

Prvi dan tedna pa so šle navsezgodaj h grobu in nesle dišav, ki so jih bile pripravile. Našle so kamen od groba odvaljen in so stopile noter, a telesa Gospoda Jezusa niso našle. Lk 24, 1-3

24. 4. 2023 – 10. dan, proti večeru: Procesija v cerkvi Božjega groba

Med vrsto pravil, ki veljajo v cerkvi Božjega Groba, velja tudi strogo pravilo za vse obiskovalce, da se na tem svetem kraju ničesar ne poučuje, ne pojasnjuje in ne razlaga. Naša vodnica, s. Darjana Toman, nam zato ni mogla dati nobenih navodil npr. glede gibanja, ko smo bili enkrat "tu". Sprva se mi je to zdelo nenavadno. "Zakaj?" sem se spraševala. Danes, ko gledam nazaj, pa to pravilo lahko razumem. Razumem, da *"če do sedaj nisi ugotovil, kje se nahajaš, potem se umakni in daj prostor tistim, ki vedo, na kakšnem kraju stojijo."* Cerkev Božjega Groba je le redkokdaj prazna. Vanjo vstopajo množice. Vsak obiskovalec ima svoj razlog prihoda. Vsak romar ima svoje videnje dogodkov, ki so se tu zgodili in tudi opravičilo, zakaj je prišel in zasedel prostor, četudi le za nekaj minut. Ljudi je na trenutke toliko, da stojijo zelo skupaj in tako spominjajo na morje prižganih sveč. So časi, ko je v cerkvi toliko ljudi, toliko prižganih sveč, da je potrebno mnogo Božje previdnosti, milosti in usmiljenja, da se cerkev dobesedno ne vname...

Pred pričetkom procesije se zberemo v katoliškem delu cerkve in čakamo na prihod patrov. Vsakemu dajo eno tanko svečo in procesija se prične... Počasi se pomikamo za patri, ki hodijo spredaj in ob tem molimo Križev pot. Takrat nisem imela občutka, da smo ognjena reka, ki teče navzgor, na sam vrh Kalvarije in potem spet navzdol, še nižje, vse do kraja, kjer je sv. Helena našla Kristusov križ, pa spet nazaj... Čeprav se premikamo, se čas ustavi. Vse podobe se zlivajo v eno samo sliko...

Podoba svete maše, ki smo jo imeli v Božjem grobu to jutro, v mojem umu priplava na površje... Vstali Jezus, ki ga v grobu več ni, je tu, sredi med nami... Posvečeni roki, ki držita hostijo, sta blizu. Vedno sta blizu. Ni treba potovati na drug konec sveta, da bi se srečal z Njim, ki nas je odrešil. Jezusa obkrožamo iz vseh strani in On se nam daruje. Stiskamo se okoli oltarja... Prazen grob je poln Kristusa, ki čaka, da ga sprejmemo v svoja srca, v svojega duha in življenje, da nas oživi nazaj in se rodimo v resnično življenje.

"Po teh besedah se je Jezus pred njihovimi očmi dvignil v oblak in ta ga je zakril, tako da ga niso več videli. Učenci so še kar naprej gledali v nebo, kamor je šel. Medtem sta se poleg njih pojavila dva človeka, oblečena v belo." Apd 1, 9-10

25. 4. 2023 – 11. dan, zora: Nad oblaki in spet nazaj na zemlji

Na letalo se vkrcamo pozno ponoči. Jutro pričakamo v Istambulu. Sedimo za mizo v letališki kavarni in se naslanjamo na komolce, podpiramo glave z nahrbtnikom ali torbo, se prestavljamo na trdem stolu. Spati ni možno zaradi letališkega vrveža, ki nikoli ne pojenja, poleg tega so nad nami reflektorske luči. Gledam našega gospoda Iva Kožuha, ki je zaspal s prekrizanimi rokami na prsih. Gledam Natašo, ki ji je glava nekako omahnila in tudi spi. Gledam Polono, ki počiva na svojih rokah, položenih na mizo... Da. To smo mi - naša mini ekipa. Večinoma smo tičali skupaj in gledali drug na drugega, preverjali, če smo zares vsi in potem še, kje je ostala skupina. Ta družba mi je bila všeč. Ves čas sem bila z njimi, pa vendar sama z Jezusom, brez motenj, brez nepotrebnih dialogov in besed, ki nimajo smisla. Vse je imelo smisel!

Ob zori se spet vkrcamo na letalo, ki nas ponese domov – v Slovenijo. Že se poslavljamo in vsega je konec... Doma se mi vse, kar sem doživela zdi podobno sanjam, ki so se uresničile in nato minile. Zdi se, kot da je vsega konec... In, če bi vse to, kar smo doživeli skušala nekomu prenesti in opisati bi zvenelo kot blodnja. Zato tega nisem niti poskušala.

Vrnile so se od groba in vse to sporočile enajsterim in vsem drugim. Bile so to Marija Magdalena, Joana, Marija Jakobova in z njimi druge, ki so to povedale apostolom. In te besede so se jim zdele kakor blodnja in jim niso verjeli. Lk 24, 9-11

"Bilo je lepo. Bilo je edinstveno. Bilo je neponovljivo in nepozabno!" To lahko rečem, če me kdo vpraša o romanju v Sveto deželo, več pa zares ne morem niti ne znam povedati.

Zapisala Mojca Erzar, predstavnica skupnosti Romar